



Η ΓΛΑΗΝΗ ΤΟΥ ΔΕΙΛΙΝΟΥ

(Πινάξ του Μάβρουκας)

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΦΙΟΡΙΤΑ

..... Η "ΚΑΛΗ ΦΙΛΗ," .....

('Από τὸ 'Ημερολόγιό τῆς 'Αδελίνας Β.)

5 Μαΐου. — 'Α, μὰ εἶνε φοβερό!... Αὐτὸς ὁ ἠλίθιος ὁ κύριος Α... προτιμᾷ τὴν 'Αλίση ἀπὸ μένα!... Ἀπὸ μένα!... Δὲν μπορῶ νὰ τοῦ τὸ συκοφάσω. 'Όλοι θαυμάζουν ἐμένα καὶ αὐτὸς θαυμάζει τὴν 'Αλίση! Τὴν 'Αλίση!... Χά! Χά! Τὴν ἀγορεύη τὴν ἀγορεύη, τὴν κρῶ ἀδ-τὴ κοπέλλα! Τὴν κοπέλλα αὐτὴ τοῦ πάλαι καλοῦ που δὲν τοῖμα νὰ καττάξη κατόματα ἔβαν ἄντρα. Δὲν ξέρει οὔτε νὰ φλερτάρη... 'Εγὼ ἐγώ... 'Εγὼ τελλοῦναί μου τοὺς ἄντρας μ' ἓνα μου μόνο βλέμμα, μ' ἓνα χαμόγελό μου, μὲ μὰ λέξι!...

Καὶ μόνο αὐτὸν τὸν ἠλίθιο τὸν Α... δὲν μπορῶ νὰ τρελλάνω... Τοῦ ἔχω ἓνα θυμό... Μὰ δὲν μπορῶ νὰ τὸ πάρω ἀπὸρμασι διὰ προτιμᾷ τὴν 'Αλίση ἀπὸ μένα.

'Η 'Αλίση κα' ἐγώ, εἰμιαστε φίλες στενές. 'Εχομε ὅμως ἐντε-λῶς διαφορετικὸ χαρακτήρα. 'Εξείνη εἶνε ὀνειροπόλος, αἰσθηματικὴ καὶ κάπως... ζουτή. 'Εγὼ εἶμαι πολὺ πὸ πρακτικὴ καὶ λιό... 'Εξίτη. Σινοδεύαστε ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ εἰμιαστε σιμαδητήρες. Διαφέρουμε τόσο καὶ στὴν ἐξωτερικὴ εμφάνισι, ὅσο καὶ στὸν χαρακτήρα. 'Εγὼ εἶμαι μὰ ὀμορφιά ἐθαυματοπικὴ, εἶμαι ἓνα φανταχτερὸ τριαντάφυλλο... 'Εξείνη εἶνε ἓνα ταπεινὸ μενεξεδάκι. Κι' ὅμως... 'Ο κύριος Α... προτιμᾷστε τὸ ἀσημαντὸ μενεξεδάκι ἀπὸ τὸ θαυμάσιον ῥοδο. Καὶ τῆμιασε μάλιστα νὰ μοῦ πῆ χτές:

— Ἀγαπῶ τὴν φίλη σας! 'Εγὼ δὲν τοῖμα νὰ τῆς τὸ πῶ... Εἶνε τόσο ἀ-γνή καὶ τόσο δευλή. Σὰς παρακαλῶ νὰ τῆς τὸ πῆτε ἐσεῖς ἐκ μέρους μου. Ναί. Πέστε τῆς πὸς τὴν λατρεῖα καὶ θὰ ἦμιον τρισευτυχισμένος ἂν δεχόταν νὰ γίνῃ γυναῖκα μου.

'Εξείνη τῆ στιγμῇ γέλασα εἰρω-νικά... Ναί... 'Επνιξα σ' ἓνα γέλιο σαρ-καστικὸ τὴν ἀγανάκτησί μου. Μὰ ἦ-ταν φοβερό!... 'Ακούστε ἐκεῖ!... Νὰ τοῦ.

μῆση ἓνας ἄντρας νὰ μοῦ ζάνη ἐρωτικὴ ἐξηκολόγησι γιὰ τὴν φίλη μου κα' ὄχι γιὰ μένα!... Τὶ ἀναίθεια! Τὶ θαύρος! Τὶ ζουσιμόζ!...

— Γιατί γέλατε ἐτσι; μὲ ρώτησε ὁ κύριος Α...  
Τὶ νὰ τοῦ ἔλεγα; Τί;  
Τοῦ εἶπα λοιπόν:  
— Γελῶ γιατί ξέρω ὅτι ἡ φίλη μου σὰς ἀντιπαθεῖ τόσο, ὥστε δὲν μπορεῖ νὰ σὰς ἰδῇ, κα' ἐσεῖς τὴν ζῆτᾶτε σὲ γάμο!...

Καὶ γέλασα πάλι εἰρωνικά.  
'Ο κύριος Α... γλῶκμασε τότε καὶ φιδόωσε:  
— Βέβαια, ἐσεῖς ποὺ συνδέσατε τόσο μὲνῶ τῆς. θὰ ξέρετε καὶ τὰ αἰσθηματὰ τῆς. Δὲν εἶνε δυνατὸν γὰ ἀπατάσθε!... Μὰ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μὲ σιμαδηθῆσῃ λίγο, μὰ μέρα; 'Αν μὲ γνωρίζει περισ-σότερο... 'Αν μάθει πόσο τὴν ἀγαπῶ!... Τὶ λέτε;...

— Κάποτε Α... τοῦ ἀπάντησα. ξέρω ποῦ καλὰ ὅτι ἡ φίλη μου σὰς θροῖσκει πολὺ ἀσχηρὸ καὶ ἀπορρουστικὰ. Καὶ δὲν θὰ δεχτῆ νὰ παν-τρευτῆ παρὰ μόνο μ' ἓναν ἄντρα, ποῦδ ὄρατο, καί... ποῦδ πλοῖσιο.

'Ο κύριος Α... χαμῆλωσε τότε τὰ μάτια του, καὶ δὲν εἶτε τί-ποτα.

— Καὶ ποῦ πλοῖσιο! ἐπέμεινα ἐγώ, γιατί ξέρω πὸς ὁ Α... ἔχει μὰ μῆτρα περισουσία.

— Περσιερω, φιδόωσε τότε ὁ Α... 'Εγὼ εἶχα τὴν ἰδέα ὅτι ἡ φίλη σας εἶνε μετριόφρων καὶ διλογικῆς... 'Όστε δὲν ὑπάρχει καμμιά ἐλπίς ν' ἀλ-λάξῃ ἰδέα;

— Καμμιά ἐλπίς... Καμμιά... 'Εγὼ τὴν ξέρω καλὰ τὴν 'Αλίση.

Καὶ ὁ Α... ἔφηνε συντριμμένος.  
'Ετσι ἔπρεπε νὰ τοῦ φερθῶ. 'Ακούε ἐκεῖ, νὰ εἶμαι ἐγὼ μπροστά του καὶ νὰ μοῦ μιλάη γιὰ μὲν ἄλλη!...

Νὰ βλέπῃ τὰ θαυμάσια μάτια μου, τὰ ὄρατα μου γέλιο, καὶ νὰ μοῦ λέη



πώς αγαπά την 'Αλίκη...  
'Αλλάστε έτσι έπρεπε να του μιλήσω και για να δικαιολογήσω το γέλιο μου.

Προχθές άζαμία ή 'Αλίση μου έλεγε:  
—Είνε πολύ συμπαθητικός ό Α...  
Μά ή 'Αλίση είναι ζωντή. Βρίσκει συμπαθητικό έναν άνθρωπο χωρίς κανένα γούστο.

Πώς μπορώ να πώ ότι έχει γούστο ένας άνθρωπος ό όποιος προτιμά την 'Αλίση από μένα;

\*\*\*  
(Από τό 'Ημερολόγιο της 'Αλίσης Κ...)

10 Μαΐου. — Δέν μπορώ να καταλάβω γιατί μ' άποφύγει τόσο ό Α... 'Εγώ τον συμπαθώ τόσο... Μά είχε παράξενο, ενώ λίγες μέρες πριν με κτύπαζε με τόσο τρυφερά βλέματα, τώρα άποφύγει να με κοιτάξει... Γιατί; Είνε μιστήριολ... 'Η καλή μου, ή μοναδική μου φίλη 'Αδελίνα, μου λέει σχετικά:

—Όι άντρες είναι πολύ άστατοι!... Σήμερα έρωτεύονται την μη γυναικα κι' αθριο την άλλη!... Δέν πρέπει να τους πιστεύεις...

Ναι... 'Αλλ' ό Α... μου έδειχνε ένα τόσο άγνό ενδιαφέρον. Και πάτανα πως ίσως μ' αγαπάει. Πόσο θα ήμων εύτυχισμένη άν μ' αγαπούσε, κι' είμαι τόσο δυστυχισμένη τώρα που μου φέρεται τόσο ψυχρά...

'Ω, δέν ξέρω τί να ύποθέσω... Μά μου φαίνεται πως έγώ... Ναι, έγώ τον αγαλώ. Τό κατάλαβα τώρα που πονώ τόσο για την έσφαγή του άδιαφορία. Είμαι πολύ δειλή και περιήφανη συγχρόνως. 'Ετσι μου έρχεται να τον ρωτήσω, όταν τον ίδώ:

—Μά γιατί μου δείχνετε τόσο περιφρόνησι;

Δέν τολμώ όμως... Δέν τολμώ.

\*\*\*  
(Από τό 'Ημερολόγιο της 'Αλίσης Κ...)

20 Μαΐου. — 'Αχ, είναι φοβερό... Είναι φοβερό... Πώς ζώ άζαμία; Πώς μπορώ να ζω άζαμία;

'Ο αγαπημένος μου πέθανε, σκοτώθηκε... Σκοτώθηκε για μένα!... Σκοτώθηκε γιατί νόμιζε πως δέν τον αγατώ, πως δέν τον θέλω, ενώ τον αγατούσα κι' έγω.

Χτές τό βράδυ πήρα ένα γράμμα του που έλεγε:

'Αγάπη μου... Προσπάθησα να σέ ξεχάσω. Προσπάθησα να συνηθίσω με την ιδέα ότι σου είμαι μισητός, και δέν θέλεις ούτε να με έλέης, καθώς μου είπαν.

Μά δέν μπόρεσα να σέ ξεχάσω. Δέν μπόρεσα να τό πάρω άπόφασι, ότι μ' αντιπαθείς τόσο, μένα που σέ λατρεύω.

'Ω, δέν ήξερα κι' έγώ πως σ' αγαπώ τόσο τρελλά. Τώρα όμως νοιώθω ότι δέν μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα. Γι' αυτό λοιπόν, πεθαίνω... Σέ λίγο ώρα δέν θα ζω. Θα με σώση από την άπελπισμένη, την μαρτυρική μου αγάπη, μία σφαίρα στο κεφάλι μου.

Χαίρε 'Αλίση, μόνη μου αγάπη. Κι' άν είχε αλήθεια ότι ή ψυχή αισθάνεται και μετά τον θάνατο, θα σ' αγαπώ και πέρα από τον τάφο...»

Αυτό τό φοβερό γράμμα έλαβα χτές τό βράδυ. Κι' όταν τό διάβαξα, ό Α... ήταν κιόλας νεκρός.

Μά ποιός, ποιός λοιπόν του έλεε πως τον αντιπαθώ, ενώ έγώ τον συμπαθώ τόσο; Ποιός είναι αυτός ό κακούργος;

'Ω, ύποφέρω πάρα πολύ... Θέλω να πεθάνω, να σκοτωθώ!

'Η καλή μου ή φίλη, ή 'Αδελίνα, προσπαθεί να με παρηγορήσει και να με κρατήσει στη ζωή.

Δέν μπορεί κι' αυτή να μαντεύσει πως είναι ό άθλιος που χώρισε έτσι έγλωματικά δυό αγαπημένες ψυχές.

'Ω, πόσο θα είμαστε εύτυχισμένοι!... Πώς ό Θεός επέτρεψε σ' έναν κακούργο να χωρίση για πάντα δυό αγαπημένες καρδιές;

Δέν ύπάρχει, λοιπόν, Θεία Πρόνοια, δέν ύπάρχει Θεία Δικαιοσύνη;...

'Ετσι, ένας σκυφάντης, μπορεί να καταστρέψη δυό άδωες ζωές; Δέν μπορώ να τό ύποφέρω αυτό... Δέν μπορώ να ζήσω πεινά στον κόσμο. Κι' άν δέν σκοτωθώ κι' έγώ, θα πάω να κλειστώ σ' ένα μοναστήρι...

'Ω, καλέ μου, αγαπημένη μου, γιατί δέν είπες σ' μένα την ίδια πως μ' αγαπάς, γιατί δέν τό έμπιστεύθηκες τουλάχιστον στην καλή μου φίλη 'Αδελίνα;

Γιατί... Γιατί;...

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»  
ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Η κρηνημάδα του Λαφονταίν. Κάτω από ένα δέντρο ώρες και ώρες, ρεμβάζοντας και χαζεύοντας. Πώς άπέχτης και νεύργιο πανωφέρει, χωρίς να τό πάρη κάθω! Στο σπίτι του πεθαμένου. Μιά άπίστευτη γκάφα, κλπ.

Πολλά διηγούνται για την κλασική άφηρημάδα του Λαφονταίν. Μιά μέρα ή κυρία ντέ Μπουγιόν, βαδίζοντας σέ μία πλατεία των Βερσαλλιών, είδε τον ποιητή να κάθεται κάτω από ένα δέντρο, προστά στο βασιλικόν κήπο, σέ κατάσταση τελείας έκστασεως. Κατά τό βράδυ, περνώντας άπ' τό ίδιο μέρος, τον είδε πάλι στην ίδια θέση και στην ίδια κατάσταση, άν και τό κρύο ήταν τσουχτερό κι' έπερτε μία άδιάκριτη ψιλή βροχή.

Τι έκανε εκεί τόσες ώρες ό Λαφονταίν; Τι; Τζοττα! 'Ηταν άφηρημένος. Κοιμόταν όρθιος!...

'Ο Λαφονταίν κάποτε είχε ένα πανωφόρι τόσο παλιό και κατατριπμένο, που όταν τον έβλεπε κανείς μ' αυτό, θα τον περνούσε μάλλον για άλήτη, παρά για άνθρωπο υιοκονόρη και μάλιστα μεγάλο συγγραφέα. Μιά γνωστή του κυρία λοιπόν και θαυμάστριά του, σκέφθηκε να του άντικαταστήη τό παλιό εκείνο πανωφόρι μ' ένα καινούριο, κι' έλεγε να μ' ή δέξη την άξιοσέπεια του συγγραφέως κι' ίσως για να του κάνει και μία ευχάριστη έκπληξη, πήγε μία μέρα στο σπίτι του και του τό άντικατέστησε κρυφά. 'Ο συγγραφέας φρόσεσ τό καινούριο πανωφόρι χωρίς να άντιληφθή ότι δέν ήταν πειά τό παλιό του, αλλά ένα άλλο, καινούργιο. Κι' όταν ύστερα άπό μέρες ένας φίλος του τον συνεχάρη για τό νέο του πανωφόρι, ό Λαφονταίν έδειξε μεγάλη έκπληξη, και δέν μπορούσε να καταλάβη πως συνέβη αυτό τό θαύμα!...



\*\*\*  
'Ιδού και ένα άλλο άπίστευτο άνέκδοτο για τό Λαφονταίν, που τό έμπειθαίνων άν τόσο πολλοί σύγχρονοί του και φίλοι του.

Μιά μέρα ό Λαφονταίν έκάλεσε δυό-τρεις φίλους του να πάνε να δείτνησουν στο σπίτι ενός στενωτάτου φίλου του, τον όποιον μόλις πρό δλίγων ήμερών είχε... περιαιμει μέχρι του τάφου, βίου μάλιστα έξεφώνησε και επίταριο λόγο και πολλά δάκρυα έχρισε για τό χαμό του.

—Είνε έπόνά ό κύριός σου; ούτηγε τον ύπαιρητή, μόλις έφθασε στο σπίτι του πεθανένου φίλου του ό συγγραφέας.

—'Α! κύριέ μου!... Ξεγράσατε, λοιπόν, ότι ό κύριός μου έχει πέθανεί! άπάντησε ό ύπαιρητής.

—'Ω, Θεέ μου! φώναξε τότε ό ποιητής, πιάνοντας τό μέτωπό του. Είμαι, λοιπόν, τόσο ξεχασμένος!

Και έφυγε καταλιπημένος. \*\*\*

Κατά την πολιορκία της 'Αμίνης, άπηγορεύθη τίς τους πολίτες να θγαίνουν έξω την νύχτα πέραν της δωδεκατής, χωρίς να κρατούν φανάρι στο χέρι.

Τό ίδιο βράδυ ένας σκοπός συνάντησε έναν πολίτη, να βαδίζει στο σκοτάδι.

—'Ε, σύ! του φώναξε. Που είναι τό φανάρι σου;

—'Νά το!

—'Αλλά αυτό δέν έχει κερί.

—Μά ή διαταγή δέν άνέφερε τέτοιο πράγμα.

—'Εχεις δίκιο, άπάντησε ό σκοπός, και τον άφησε να περάση.

Τό πρωί έξεδόθη νέα διαταγή, ή όποία έλεγε ότι στα φανάρια τους οι πολίτες έπρεπε ναχουν και κερί.

Τά μεσάνυχτα ό ίδιος πολίτης βγήκε πάλι έξω, κρατώντας τό φανάρι του με κερί μέσα, αλλά σβυστό.

Κατόπι αυτού, τό πρωί έξεδόθη άλλη διαταγή, ή όποία έπ' τάλους άνέφερε ρητός ότι οι πολίτες έπρεπε ναχουν στα φανάρια τους κερί και μάλιστα άναμμένο.

Τό άνέκδοτο αυτό τό έδημοούργησαν οι πολιορκηταί της 'Αμίνης, για να σαρκάσουν τους έχθρούς των και να παρουσιάσουν τους στρατιωτικούς ύπεραπιστάς της πόλεως ως άνοήτους άφ' ενός και σχολαστικούς άφ' έτέρου.

